

Hun skriver i „Nylænde“ 1. April: „I taler saa meget om den barbariske Piskestraf! Kunde I ikke tale lidt mere om den barbariske Voldtægt? — Og det er latterligt, at de samme Mænd, som med god Samvittighed prygl deres Hund og banker deres Børn, naar de ingen anden Raad ved, kan skrige op om det forfærdelige i at give en voksen Slyngel Prygl. Kan Mænd og Kvinder finde sig i, at ulydige Hunde bliver pryglet, uskikkelige Børn banket, saa maa de kunne udholde den Tanke, at en voksen Mand, der har begaaet den største Kæltringstreg, som overhovedet kan begaas, lider paa sin Ryg, „ligesindede til Skræk og Advarsel“.

I Modsætning hertil har — med Kristianiabladene i Spidsen — en anden Betragtning gjort sig gældende, den som siger: „Vi tror ikke, at barbariske Handlinger rettes paa ved barbariske Midler“. Frk. Gina Krog, Redaktøren af „Nylænde“ skriver, at det er et stort Misgreb at ville genindføre Piskestraf, og at en saadan Institution snarere vil nære de slette Instinkter i Samfundet, end hæmme dem. Men uagtet den forskellige Opfattelse af, hvorledes der bør handles overfor den Slags Forbrydere, saa var de norske Kvinder fuldt enige om „at staa sammen for at give Udtryk for al Harmen over den gennem Tiderne beviste Fornærmelse mod Kvinden, som ligger i den Slaphed, hvormed Røvere af Kvindeære behandles i Forhold til Røvere af Gods og Guld.“ Denne Enighed fik ogsaa paa Mødet et smukt Udtryk i en Udtalelse, som med fuld Tilslutning blev afsendt til den myrdede unge Piges Forældre. Og vi kan ikke andet end ønske for vore Søstre i Norge, at de maa staa tæt sammen i et alvorligt Krav paa igennem en strengt sædelelig Lovgivning at opnaa den ubetingede Agtelse for enhver Mands Moder og Søster, som i Virkeligheden danner Grundvolden for al Civilisation.

I Danmark var Anledningen til dette Aars alvorlige Protester mod den bestaaende Sædelighedsordning ikke mindre dramatisk. I Slutningen af Marts rystedes hele København pludselig op ved et Revolverskud i Sædelighedspolitiets egne Lokaler. Det var Chefen for denne Afdeling, den af mange saa højt priste Inspektør Korn, som havde sat Revolveren for sin Tinding og unddraget sig den Regnskabsdag, som han ved sine indviklede Affærer — og det netop i sit Embede som Sædelighedspolitiets Chef — havde set nærmere sig. Man spurgte efter Grunden til dette opsigtsvækkende Selvmord. Myndighederne prøvede at dække derover og forklare det som en privat Sag. Men Folks Mistanke var vakt. Den største Del af Pressen gik i Spidsen og forlangte fuld Besked. I Borgernes Raad blev der stillet Forespørgsel derom, og et